

Борис Парашкевов

ЕТИМОЛОГИЯТА В ПОМОЩ НА ЕЗИКОВАТА КУЛТУРА

В настоящата статия се застъпва тезата, че при проникването на заемки в българския език определяща за акцентната, фонетичната, морфологичната и семантичната им адаптация би трябвало да бъде тяхната етимология. Екип от филолози в Софийския университет се е заел чрез подготвянето на своеобразен корективен и етимологичен речник да приведе срещаци се в практиката несъобразности при използването на чужди думи и да посочи тяхната по-прецизна етимология и по-коректна употреба. Краткото теоретично изложение в статията е допълнено с пробни речникови разработки от лексикона, които в структурно и съдържателно отношение застъпват главно три типа лемми: 1) случаи с етимологично коректна, препоръчителна първа съставка и неадекватно употребявана/утвърдена, но може би поправима втора съставка (ангро // на ангро, глечер // глетчер); 2) формално и/или семантично смесвани лексеми, респ. паронимни двойки (амуниции vs. муниции, респ. адресант vs. адресат); 3) отделни думи с разколебана семантика или с погрешно етимологизуване (експертиза, респ. плот).